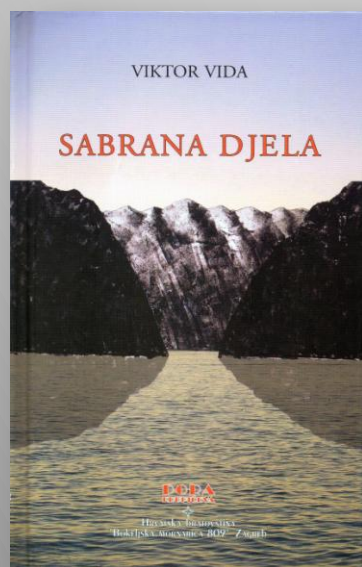

Hrvatsko pjesništvo Boke Kotorske - Viktor Vida
"Sabrana djela / I" - Pjesme u prozi
DIGITALNA ANTOLOGIJA

Viktor Vida

Pjesme u prozi

Autor. Dijana Milošević

Projekt je financiran sredstvima Fonda za zaštitu i ostvarivanje manjinskih
prava

SADRŽAJ

SAN	3
ZAVIČAJ	3
IZA DOGORJELIH SVIJEĆA	4
BAŠTINA	6
IDILA	6
DJETINJSTVO	7
KOS	7
LOVORIKA I JAGANJCI	8
DJEDOVI	8
JESEN U UMBRIJI	9
DUHOVNA HRVATSKA	11
MAGLA PROŠLOSTI	12
ASFALTNA NEDJELJA	12
SABRANOST U VEŽI	12

Pjesme u prozi

SAN

On je moj stari znanac: mag iz Tisuću i jedne noći, starac iz perzijske priče o vili i patuljcima. Brada mu je srebrna, kao mliječna staza u zimskim večerima, a oči mu sjaju sjajem blistavih topaza. Pred noć iskrasne iz najtamnije sobe, pa tiho zakuca. Tada se nešto krene u meni i u svim stvarima oko mene, i mi se z gledavamo u strahu i čuđenju. Dok on gasi svjetiljku na stropu, ja osjećam, da tonem, nestajem u ambisu zelene magle i da me nema više.

ZAVIČAJ

Rođen sam u Kotoru, velikoj smeđoj tvrđavi, ali, kad me pitaju za zavičaj, kao što prsti traže i otkidaju najljepši cvijet, moja duša odabire Perast. On je grad duše, tužno veselje duše, kao njegovi vrtovi s ružama, koji raduju oči. On mi je zarana ispunio duh vedrinom, kao zdenac, u kojem se prelamaju zrake. U njemu sam već u djetinjstvu nazreo nužni red sklada, odazive nevidljive geometrije među stvarima. Mi Hrvati s mora poput ostalih Mediteranaca doživljavamo ljepotu kao jednu od prvih stvarnosti, čula zdušno sudjeluju u igri svjetlosti, koja oblikuje stvari - Zdušno, velim, jer duh nadzire i sređuje utiske, kloneći se pretjeranog realizma. Ne želi podleći krajnosti čulnih senzacija.

Et divertir mon esprit par mes yeux - (Voiture)
(Divertir - detourner - zabavljati - skretati.)

Ni krajnosti idealizma, kojoj su težili Grci, kod kojih je ljepota poprimila značaj mentalnog čina, zahvaljujući pitagorejcima i Platonu. Naši graditelji, koji bijahu žarki kršćani, prelili su prigušenom čežnjom zarobljeni zrak među stupovima, izrađujući stajališta za vid krasnih perspektiva. U tim duhovnim iznašašćima, naši ljudi kao Lovrana, učitelj Bramantea, pridonijeli su svoj dio apologiji Katoličanstva, ostvarenoj u Stanzama.

Perastu dugujem osjetljivost za boje, ugođaje i arhitektonske mjere. Misao, poneki put providnu kao tajanstveni život u zelenim dubinama, koji se, izvučen na površinu, ne da rukom uhvatiti.

Od sveg gorkog mora najljepša je pjesma.

Kuće su mu bijele kocke, pravilne; iznad kuća na surom brdu ima pojas zelenih baština; iza njih pruža se predjel bezobličnog kamena, okruglog ponekad

od kiša s kraja jeseni. Pred gradom je more plavetno, nego izjutra ima boju golubljeg vrata s mliječnim preljevima glatke školjke.

Krao sam se kroz vrtove naranača, šuljao sobama, u kojima je kroz stare zastore odzvanjalo nebo, odrazujući se na bakrenim sudovima i pliticama od majolike. U velikih Francuza, "nejasnih" Aleksandrinaca, našao sam kasnije taj spektar.

Sjećam se mnoge smrti u Perastu, smrti prirodne i lijepe. Pred kućom su cvale akacije. S mora je dopirao miris ljetnog vjetra, koji se je miješao s mirisom starine u sobama.

U tom kraju se ljudski živi i dolično umire, a Perast je slatkim umorom mrtvi grad.

Slava Perastu!

IZA DOGORJELIH SVIJEĆA

ON: Naša želja, da za nekoliko trenutaka napustimo carstvo sjena i da posjetimo kuću, u kojoj smo živjeli, znači, da još nismo sasvim mrtvi. Za života zamišljao sam smrt kao savršenu ravnodušnost. Nisam potpuno izgubio smisao za ove stvari.

ONA: Meni je kao djetetu, koje se smješka, nakon što se isplakalo. Već ga igra zaokuplja, ali suze na trepavicama i uzdasi, između riječi, tragovi su patnje, koja je prošla.

ON: Život je ovdje isti, kao i prije, samo što ja vidim svijet u nekom miru i jednoličnom osvjetljenju. Slični mi kulisama na pozornici poslije predstave.

ONA: Pogledaj kroz prozor. Ne čini li ti se sada, da su besmisleni pokreti ljudi, njihov smijeh i glasovi u razgovorima? Jadne lutke u svojoj sitnoj sreći, koju pomućuje gorčina starog prokletstva.

ON: Što si više u svijetu, to sve više uviđaš, da se nalaziš u nekom ponoru bez kraja. U noći ga obasjavaju zvijezde i osjećaš se sam i prolazan. Pogodi, komu je ovdje najljepše?

ONA: Ne znam, reci ti!

ON: Luđacima. Oni žive u jednom trenutku, u vječnoj sadašnjosti, okruženi stvarima i strašilima, koja su također igračke. Oni žive u svijetu bez obaveza i krivica, a riječi im služe, da stvaraju lijepe slike. Gledao sam ih u vrtu umobolnice. Poneki put se preplaše. Gledaju pažljivo i zaprepašteno. Ali iz krošnje tješi ih glas: mir, draga djeco moja!

ONA: Isti si, kakvog te pamtim iz prošlosti.

ON: Zebao sam od hladnih vihora. Tražio sam kutić i udobnost, koju daje siromaštvo.

ONA: Često sam se pitala, što se to s tobom zbiva. Razgovarao si s predmetima u ovoj sobi i postavljao između sebe i njih nevidljive mostove sporazuma. U noći si govorio, da stablo šalje iz dvorišta pozdrave kocki šećera u krletci, obješenoj o strop kuhinje.

ON: Bio sam na svoj način vidovit.

ONA: Pitala sam te jedanput, što znači riječ "Marija", a ti si mi odgovorio "ševa u dolini"; drugi put, kad smo se odmarali kraj jedne široke rijeke, rekao si, da mi se u očima ogleda vrbik i jutro, i zapjevao si pjesmu o daljinama.

ON: Zato, što sam silno volio snijeg i svjetlost u glečerima.

ONA: Kad si ono znao po nekoliko dana izbivati, s kim si se družio?

ON: S nekim osobama, koje je redarstvo progonilo. Živjeli su u jednoj kući u predgrađu i pričali mi o svom životu. Pili smo iz iste čaturice, brišući grlić dlanovima.

ONA: Što su oni bili: urotnici ili noćnici s krivim putnicama?

ON: Ne. Sišli su s visokih brda, gdje su krijumčarili, pošto udariše mećave i oluje u bregovima. Oružnici su postavili zasjede uz ceste i na raskršćima, gdje su se nalazile mehane s glazbom automata. Ti su napjevi bili slatki. Rastuživali su kao ljetne večeri. Pomislih: eto, ljude opkoljuju, a čuk se ozivlje i mlađ je dobrodušan.

ONA: Mnogo si hodao svijetom. Ja sam te iščekivala, provirujući kroz cvijeće na prozoru. Mister John Petrović, naš vučjak, pogledavao je u stranu.

ON: Žao mi je zbog prošlih dana i što život nije znao za sretni napitak.

ONA: Zatim si se izgubio u onom velikom gradu, i nikad te više nisam srela. Prodoše mnoge jeseni. Pustoš je vladala mojim srcem. Mislila sam: gdje je sad u svijetu jadnik moj?

ON: Sjedio sam u kavanama s dobrim drugom u predjelu lančanih mostova. Nisu nas više trebali u svijetu. On je kašljucao za čađavim maglica. Slušali smo šum ventilatora. Konobari su donosili novine i ilustracije s listovima malo uprljanim na

rubovima. Padala je noć i srebrni jauk saksofona vabio me u tople šume. Htio sam umrijeti kraj nekog zlaćanog mora.

ONA: Ja sam tada ostavila smrtno tijelo i pretvorila se u ovu zvjezdanu prozirnost.

ON: To je bio život.

BAŠTINA

Ležim pod borovima. Ispružen s kraja na kraj zatona, s košuljicom uginula šturka na dlanu.

Podne kupa poprsja modrinom, koju su preci pili iz providna vrča. Isti cvrčci, isti cvjetovi žuke, što se trune, kad oko njih oblijeće ptica.

Taj plavetni kraj, s odsjevom od dragulja mora u studenoj špilji, s mrtvim me rododendrom spaja Ilira i Hrvata.

Oni me taknu rukom ganuća, svjetlosnim prstom do mene sižu iz vječnosti mora i sunca. Vode me spokoju mramora i zapovijedaju: ne plači, dok si na stazama ljupkim!

O, da bi oblici bili ukroćeni i da se osjete stvari, što se slute u žaropeku s mog vidikovca!

Lahor mi se s kosom poigrava. Kroz trsje proviruje koza i brsti modrinu.

Ne zna, kad sam se rodio i da li ću ikad mrijet.

Borove šišarke padaju. Val nestašan zagolica gležanj.

Tamo, gdje su trske, snena žaba krekeće u tišini svijeta, u kojoj se tek poneka bubica oglasi među suhim iglicama.

Već sjena pada na Dijanu, djelo domaćeg klesara, obraslo čkaljem i lišajima. Kalafati su ostavili svrdla, čekiće i rebra od brodice.

Ali krovovi još titraju.

IDILA

Ujutro, kad se budim, pogled mi luta oko cvijeća.

Oko žuke na dvorišnom zidu, u kojoj se vrabac skrio.

Ovaj grm obnavlja Sredozemlje: Kotor i Recenati na brežuljku. Dočara mi buru koncem travnja i kozličice naše slane paše. Još dijete, gnječio sam žute latice među prstima, potom mirisao prste i dlanove.

Doleti pčela s pastirove frule ravno u moj stan i zuji oko knjige i mirnih zavjesa.

Ne znam imena svim tim cvjetićima. Ja snatrim i sve te nježne boje zovem: milo cvijeće.

Jučer sam kupio zalihu cigareta, žigica i novina. Danas ću cijeli dan preležati: pušiti, čitati.

Motriti zraku u pitaru familijarnog cvijeća.

DJETINJSTVO

Ljeto je.

Cvrčak pjeva u prisoju bez predaha. Njemu zanos neće stati, kao ni žega, prije mraka. Taj pjev je san o mjesečini rosnih baština. Izaći ću tek pred večer. Sjediti na lukobranu pod lanternom.

Opkolilo mi sunce kuću, ali u sobi vlada hlad. Privikavam oči polutmini. Tažim glad smokvama i mlijekom.

U valjku petrolejke na vitrini titra majčin lakat i bakreno suđe, prevrnuti čamac na pržini. Iz školjke viri stručak ružmarina, koji kiti okvir od prozora.

Otvore se vrata, a s praga djevojčica s kotaricom ribe i mlade žućenice ulazi u moj krajolik u staklu.

Sad se i more sluti s cikom pliskavica i borik, zlatovrh od zadnje zrake.

Moj zavičaj nema što zavidjeti bijeloj Grčkoj, gdje Blizanci vode konje k vodi, pokraj hrama.

Srebro prve zvijezde šeće mi po ruci.

KOS

O rodni lugovi! O lijepa hrvatska zemljo! Danica ti svijetli o doručku i večeri.

Dopustite mi tek u svibnju, da hodam bosonog, da izujem sandale.

Umijem se u prvozorje. Potrčim uzbuđeno s korom kruha, okvašenom uljem.

More je zrcalo moje. U njemu se ogledam, tražeć među algama glavoče i mekušce. Šćućurim, sa svijetom razgovaram naopačke: mjestance se obrnulo u vodi. Zvonici, kuće, kupine i pitomi vrtovi.

Tek me zvono s tvrđavice sjeti, da me čeka prostrt stol. Trgnem se iz slatkog zaborava.

Povečeram srdelice i ljutiku u kvasini.

Legnem. Sklopim ruke ispod glave, dok me kos, žuta kljuna s mjesečine, iz gaja povrh kuće u san uljuljava. Sitnom pjesmom, uzdisajem, šušnjevim granja.

Doviđenja, ribe moje, plavozjenke, hitrorepe, do sutrašnjeg vedrog dana!

LOVORIKA I JAGANJCI

Ponekad se pitam, nije li sve to bio samo san: gola, pepeljasta brda. Lovorika i jagnje u Glogovci. Djetinjstvo ispod južnih zvijezda, noći vlažne, pokraj mora, i pjesma šturka kroz moje groznice.

Događalo mi se i kao zanesenom djetetu, dok sam ležao na borovim iglicama u šumarku povrh roditeljskog doma i mjerio vrijeme padom žira među travke oko skrivenoga loga, da sam mislio, prebirući po prozirnim tjelešcima uginulih kukaca i buba, s onim bolnim osjećajem prolaznosti svega; je li to ikad živjelo? je li to ikad u noćima svibnja za utjehu ljudskog srca pjevalo?

Tako se i umorni putnik, stigav u pustu sobu konačišta, već star i bez ikog svoga, pita, vadeći stvari iz torbe i po neku uspomenu: ovo zar je samo spomen sretnih dana?

Sjećam se svega, kao da je jučer bilo. Ima jedan prostor duše, u kojemu je vrijeme stalo, a stvari žive u prisnom osvjetljenju. Crvenkasti, bijeli, žuti i zeleni kamenčići u travi ispod masline.

Vatra pucketa u kaminu.

DJEDOVI

Svi su ljudi smrtni, samo su djedovi besmrtni! Pošto su ostavili tjelesnu čahuru, oni se pretvaraju u penate i lare, u dobre genije kućnog ognjišta, gdje, u pepelu, familijarni zrikavac zriče i tiho pucketaju kesteni. Otac je ratnik i lovac, pomalo nomad, nameće svoju volju autoritetom snage, ali djed uvjerava etičkom energijom i bez oduševljenja gleda na buzdovan u zapećku. On sjedi pred crkvom s bradom na štapu, ili leži u vrbiku, kraj naših velikih rijeka. On sanjari i predaje se uspomenama na klupi uz more, ispod sjenate murve. "Pejsaž je duša". Krajolik je duša

Baka je ponešto nezgrapna, živi u aureoli dobrote i humora. Posvećuju joj mjesta, kao Babina Greda, Babin Dol i Babin Vrh. Ona muze kravicu u sretnoj Kostanjici, dok sva brda moga zavičaja, moje Boke, prohladne i ubave, liče dusima, koji su se okamenili, izronivši iz mora. Ona mršava vegetacija su osušene alge i resine, koje im sa sljepoočnica padaju niz lice kao slijepljena kosa. Zdravi da ste, ćelonje moji! Vi s dlanovima na koljenu zurite nepomično u vječnost, kao sfinge u modrinu historije.

U Mašićevu "Ličaninu" prepoznajem predstavnika djedova. Djed i didek bili su s Radetzkim u Milanu, bili su s Wallensteinovim debelim i pijanim generalima u Flandriji, pa su ih Schiller i Marx opanjkali, ali su zato Giusti, Vukelić i Šenoa, puno pravedniji, gledali u njima seljake, koji na vojni čeznu za pragom svoga doma i za zelenim badnjakom. Djedovi su odvajkada bili pravični mirotvorci, kod

nas pretežu više od otaca, i ovo nije isprazna igra riječi. I zato u psihi naroda, koji je inače tradicionalno vrstan vojnik, prevladava sklonost etičkom iskustvu djedova, više nego li udivljenje ratničkoj vrlini otaca. pradjedovska.

Hrvatska "domovina" je pojam mnogo dublji od "patriae", mnogo humaniji u svojoj jezgri, i Mihanović mu poistovjećuje sadržaj s djedovskom mudrošću i dušom:

*Stare slave djedovino,
da bi vazda časna bila!*

JESEN U UMBRIJI

Jesen je Umbrije kao poklon u stihu, koji nam je ostavio Keats: zlatan list na dlanu.

Kad stigoh u grad na brežuljku, dočekalo me srebrno cinkanje zvona, pade sumrak, i ja unajmih sobicu u gostinju, koji me s pročeljima drugih kuća sjećao na scenografiju "Boutique fantasque". Ljekarnici su miješali žalfiju i titricu u mliječnim staklenim sudovima, a na tržnici se prodavalo ulje u velikim zemljanim žarama. Tu su me piljarice naučile razlikovati sve vrste bresaka, od "durancija" do onih mekanih koje se dijele s košćicom, a škaklju usne žutom peludi.

Čim putnik pređe granicu Italije, dočeka ga zvižduk i nervozna pjesma, koju pjevaju i oni, što nemaju sluha; omami ga miris nafte i vrisci Sredozemlja, ali u ovoj pokrajini vlada spokoj stoljeća.

Vidio sam mjesečev srp, sitan kao uvojak, i pošto pojedoh malo blitve, pomiješane s bobom i komoračem, usnuh, blažen, sanjajući Etrušćane na poklopcima njihovih sarkofaga od pečene ilovače, i krilate konje, izrađene u drvu.

Etrurci su od davnina nastavali ovu zemlju, došavši iz magle povijesti kao Argonauti i Evropa na biku, koji jezdi valovima, a sada sniju san vjekova, pošto su ih nasrtljivi Rimljani saćerali u duboke nekropole, krtičnjak Arkonta Volumnija. Trbušasti i mlohavi, mekoputni i saneno otromboljeni, s ponešto kosim očima slušaju Orfejevu sviralicu na fresci, to, i kako pada žir na zemlju povrh njihove glave. Sjutradan rano siđoh u polja.

Ta zemlja je skaska. Krajolik joj je bistar, kao prozirna ljuska uginula cvrčka, kao prosanjani veo Peruginovih Madonna, mjesečev duvak, koji pada na humku, što se gube u prozirnoj daljini s maglicama, za koje mislite, da je more Riberino, krajobraz, gdje se u špilji Svetac busa oštrim kamenom u prsa:

Parce mihi, Domine, quia Dalmata sum!

Tu su živjeli i radili kao neumorni crvi strogi Cimabue, Giotto naivni i nježni, i Simone Martini, blagorodni majstor. Prvi je prikazao brata Frančeska duboko pod

zemljom, kao krypto-kršćanina s hijeratičnim kretnjama jednog humaniziranog Pantokratora; drugi je opjevao kičicom život i djela Franjina, maslinike i noć na srebrnom lišću, umočenom u mjesečinu, pod kojim spavaju jaganjci s glavom naslonjenom na kovrdžice runa. Simone je unio u pejsaž smaragd i karmin novoga doba, blagu kolorističnu pobunu, koja se odmah smirila.

Usred te doline kuca toplo srce svijeta.

Sveti Frane dijeli kruh bradatim romarima.

"Quale colui che di Croazia viene..." dodavajući im tikvicu s vodom i s kapljom kvasine.

*O frate Francesco, quanto aere abbraccia
Questa cupola bella del Vignola,
Dove incrociando in agonia le braccia
Nudo giacesti sulla terra sola.*

Carducci mnijaše, e je Vignolin taj elegantni svod nad Percijunkulom, no u takve zablude znao je upadati i Stendhal, konzul u Starigradu (Civitavecchia), držeći i za Julija

Rimljanina, da je Sangallo, čini mi se. Ali ovo je literatura, sestra taštine, kojoj se smiju nevidljivi zrikavci u travi i čižak u šipragu.¹

U polju sretoh tri fratra: jedan bijaše Irac, velika sanjalica, drugi Maltežanin, bosonog s kvrgastim štapom svinutim pri vrhu kao u pastira, a treći, naš čovjek iz Palagruže, koji je brao gardun. Pošto se pozdravismo jezikom naše svete Majke Crkve i oni odoše, ja sjedoh pod stablo, čekajući san kao Patrijarh.

Svugdje braća čine ono, što su se obvezala, da će činiti, kada se posuše pepelom ovoga svijeta: oni mole. Orate fratres!

I ja iz dubine srca izustih molitvu: Gospodine, koji si stvorio taj rujni oblak vrh mene, podrži uvijek u siromaštvu Tvoga jelota, da se ne uzobijesti, "jer je siromaštvo najljepši sjaj iz nutrina". Učini, da još koju godinicu poživim na ovoj zemlji, koja je ipak tako lijepa, pa, ako sam pjesnik, neka ne budem "genus irritabile". A poslije zakrili moju dušu pokraj četice Tvojih anđela svirača, oslobodi me smrti vječne, i neka se moje tijelo pretvori u taj grm, te kad sleti na nj ptičica velika ko palac, daj da je zibam, i pošakljam po trbuščiću. Ona će ispružiti vrat, da vidi, što je to, što je to, a tad ću je od šale lagano kvrcnuti po kljunu. Pa će uzletjeti u visine.

crv-či crv-či — crv-či-či-či-či-či-ci-u

Hvata me laka omaglica. Smirak blagog neba pada mi na vjeđe. Prislanjam uho zemlji. Zemlja bruji Kralju vjekova, kome sve živi.

Umbrijo, Umbrijo sveta, franciskanska, plavičasta u daljini.

Od titranja zraka ne znam više, da li je život san, ili je san život.

Orate Fratres!

¹ Napomena U rukopisu knjige stoji "i čižak i šipragu".

DUHOVNA HRVATSKA

Sve zemaljske kušnje, kroz koje prolazi Hrvatska, proističu iz njezina značaja. Njen pravi nacionalni karakter više odgovara zasadama, koje nam svijetle iz dubina vječnosti, kao sige modrih spilja, taložina geoloških tisućljeća, nego historijskom prilagođavanju politike empirijskim pokusima.

Ona je srela zarana, u zelenim svojim ljetima, politiku "par excellence", oličenu u Bizantu svetogrđa i raskalašenosti, a sada se zapliće kao Pepeljuga u koncima ružnih zavjera, koje predu njene sestre, zavidne kneginje. Pa dok je prešućuju kao naciju, ili hvataju njen lik u krivim zrcalima, njezino se ime potkrada kroz podsvijest moćnih veledostojnika ovoga svijeta, kao dugo potiskivana krivnja, koju bi moglo ukloniti obasjanje razbora.

Hrvati su drevni ljudi, a takvi doživljavaju osjećaj pravice kao dubok, primarni potres duše. Maćehe gone zemljom pravdu, a Hrvatskoj, iako joj se hoće života i u svijetu profanih iskustava, teško se odreći načela, po kojima je ona sve ono, što jest. Odatle njena vječita agonija, trajna napetost, među krajnostima svijeta Cezarova i svijeta Duha.

Ona je uvijek više no na svoje rudnike, i njive ornice i polja zlatoklasna pazila na čas; kad li će proći, u čudnim znamenjima neba, Jaganjac, koji pase među ljljanima.

Nama se, istina, žuri, ali što za nju znači sitniš stoljeća?

Na kraju vremena pravda mora carevati, pa dok glogov kolac bude zabijan u humke vampira, dragulj njenog dijadema zasjat će kao suza utjehe nad glavama njezine djece i njenih mučenika.

Tako je majka Jelena kroz kostrijet otkrivala ljepotu svoje duše, kada je slabašnim rukama pitala siročad, prezirući raskoš palača, koje se mrve i ruše poput zrna u pješčaniku.

Zamišljam zemlju Hrvatsku kao bijelu kulu na glečernom visu, podno kojeg plaze maglušine i sikću vatreni zmajevi, a u jarugama i okopima ključa glib, što nikad neće preplaviti svetog praga otačkoga.

Evo nam, dakle, Hrvatske na nekoliko milja od zemlje, u visinama. Ona kraljuje nad oblacima s osmijehom bjelokosnim kroz ruže bijelih obraza, kao Ljepotica u apoteози u kvintesenciji svjetlosti i muzike:

*"Quale nei plenilunii sereni
Trivia ride tra le ninfe eterne..."*

U ruci joj žezlo, pramove joj kose mjese srebreni, a ispod nje, duboko dolje, grakću gavrani Gvozda u kasna stoljeća.

MAGLA PROŠLOSTI

Moja je sestrice nestala u zrcalima dne 20. ožujka.
Donijeli su joj puno cvijeća: sunovrata i ljiljana od pa-
pira.

Od nje je, za uspomenu, ostala lutka, u kutu, ispod mandoline s crvenom
vrpcom na zidu.

Kroz mrke čemprese, kad pada mjesečev veo preko grada, ona mi maše s
onog oblaka, tamo dolje. S onog zlatnog oblaka tamo dolje, pod kojim drijemaju
straže.

Zatim se polagano spušta povijušama na moj prozor, a ukosnica joj sja kao
kruna. Ali to nije ukosnica, već je to zeleni mlađ na zavjesi noći, što se leluja.

A noć je tako tiha i svijetla, da bih mogao zaplakati.

Jer u takvoj jednoj noći, dok su mirovala dostojanstvena stabla, moja je mala
sestra, pokošena kristalnom kišom, nestala s bijelom cipelicom u magli među
zrcalima, ostavivši svoju lutku.

Lutku, bez jedne ruke, koja kaže: mama.

ASFALTNA NEDJELJA

Već dvanaest godina, uvijek za ovim istim stolom.

Upravo prohujaše konjanici i jesen je prošla, a, među nama, i život je prošao, i
šta rade moji jadnici: spavaju li ili bdiju i plaču?

Po mokrom asfaltu bubri gnjila nedjelja s odrazima sladunjavih napjeva i
jarkih likera iz barova i kockarnica.

Na raspucanom zidu, preko puta, izborni proglasi i okrugli sateliti Brigitte
Bardot: magle i šum svijeta.

Rijeka mliječne svjetlosti teče dolje k brodovima i kapi na brzojavnoj žici
teku u nepovrat.

SABRANOST U VEŽI

Za vratima od veže srljam u tišine pred prsobrane oblaka od stakla, tih
nepomičnih, plavičastih sfera, a oko njih jedan galeb kruži, prateći mi pokrete
jedinim, ukočenim okom.

Da li ćemo se mi, te se zlopatismo svijetom, opet ovdje sresti, u ovoj
bezvremenoj plaveti, žmirkavoj od starinskih zvijezda?

Pa da nam poteku vrele suze, što će nas ugušiti, ostavljajući iza leđa
uzburkana mora i pročišćene, bijele kosti.